

Dynamit jako nejlepší řešení

Už vidím ty dva tábory: zatímco jedni budou blaženě vrnět, jaký je Allan Karlsson ve svých letech frajer, kritici filmu s poněkud kostrbatým názvem *Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel* jen posměšně utrousí, že to málo, co ve dvacátém století nestihl Forrest Gump, hravě dohnal tenhle švédský všudybyl.

Dlužno dodat, že čeští i zahraniční distributori se tentokrát pokud jde o titul přísně drží románové předlohy Jonase Jonassona. Autor, švédský novinář a vlastně ještě stále i začínající spisovatel, pak přiznává, že jeho literární tvorbu nejvíce ovlivnil Haškův Švejk, a trochu i Pipi Dlouhá punčocha!

Nakolik je snímek, kombinující černočernou roadtrip komedii odehrávající se v současnosti s retrospektivními groteskně laděnými epizodkami z Allanova života, originální, necháme na posouzení divákům. Ti ale mohou v syntaxi, a nakonec i fyzických rysech hlavní postavy, vyzorovat i určitou podobnost s Menzelovým číšníkem Dítětem.

Pokud vám to z náznaků podobnosti zatím není zřejmé, vězte, že se nejspíš budete slušně bavit. Režisér Felix Herngren si totiž z Jonassonovy kuchyně vybral

dobře kořeněné ingredience – neschopného policajta, bandu dementních gangstero-extremistů (pro zjednodušení jsou to skinheadi), bodrého vysloužilého výpravčího a samozřejmě čiperného starce, jenž si v mládí připsal se Stalinem, než mu zapálil gulag, nakopl Američanům vývoj atomové pumy a zmatením tajných služeb připravil půdu konce studené války, takže to měl Gorbačov prakticky bez práce.

› Pavel Růžička

Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel

Dobrodružný / Komédie / Drama

Švédsko, 2013, 114 min

Premiéra: 15. května 2014

S Bezobratry od Moravy po Balkán

Třetí album brněnských Bezobratří je oproti dřívějším počínům ve znamení posunu jak v přístupu k tvorbě, tak i v inspiračních zdrojích. Je autorsky více v režii členů kapely, a to hudebně i textově, a vychází z lidové hudby od Moravy až po Balkán. Umně je tak využít potenciál známých nástrojů (housle, akordeon či kontrabas) i těch méně obvyklých (brumle, fujary, gajdy ad.).

V době, kdy novátorské zpracování lidových motivů zažívá renesanci, Bezobratří svou tvorbou maličko vystupují z řady. Na Desátém dnu trní kapela jasně definovala svou poetiku i estetiku. Vedle důrazu na kvalitu textů (ty autorské jsou na albu čtyři) je nezanedbatelným rysem skupiny schopnost rozezpívat lidové motivy do velice zajímavých podob. Hudební party ale nejsou jen podkresem zpěvů, tvoří bohaté celky využívající melodičnosti lidové hudby i celou řadu originálních hudebních nápadů.

Uznání si zaslouží i čistota písní, pomalejších i ráznějších. To ovšem neznamená, že by se z živelnosti a přirozenosti,

pro lidovou hudbu tolik typické, cokoliv vytratilo nebo bylo uměle zakrýváno. Naopak atmosféra písní, byť silně ovlivněných originálním přístupem svých autorů, přesně odráží krásné

radosti i trpké strasti každodenního života.

Desátý den trní vyšel po deseti letech existence skupiny, která má na svém kontě žánrového Anděla v kategorii world-music za předchozí album Bezobav z roku 2010. I přes jeho nespornou kvalitu je aktuální album ještě o kus dál a svědčí o procesu „vyrávání“ jednotlivých muzikantů. Fanouškům malují budoucnost, na kterou se lze těšit.

› Radek Holomčik

Desátý den trní

Bezobratří

Indies Scope, 2014